

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Štirje grobijani

Premijera 19. decembra 1934

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

1914

1914

1914

1914

1914

1914

1914

1914

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 19. decembra 1934

Ermanno Wolf-Ferrari: „Štirje grobjanj“

Wolf-Ferrari je prav svojevrsten pojav v sodobni operni tvorbi. Z bistvom današnjega časa in stremljenji sodobne glasbe ter sodobnega gledališča nima ničesar skupnega. Wolf-Ferrarijeva dela so umaknjena nazaj v dobo napolitanske komične opere in povezana z današnjim časom le toliko, kolikor pač ni bilo mogoče izbežniti posledicam rojstnega datuma del in njihovega avtorja. Wolf-Ferrarijeve odrske stvari so svet zase, podobne oazi, ki jo loči okolica povsem druge vrste. Če primerjamo po vsebini in slogu njegovo delo z drugimi sodobnimi tvorbami, občutimo na prvi pogled, da rodi taka dela le izraziti artizem. Kljub vsemu temu pa je Wolf-Ferrari prepričevalen in v tehniki tako dovršen, da predstavlja v operni produkciji vidno mesto izrazite osebnosti. Značaj Ferrarijevih oper je vesel. V svojih delih je genialen stilist, ki je odkril vse fineše 17. stoletja in s svojo osebnostjo oživel štarinske glasbene oblike. To velja za Ferrarija kot opernega skladatelja, kot simfonik je drugačen, a skoraj nepoznan. V njegovem načinu dela je nekaj germanškega, kar spominja na sistem in metodo, vendar je melodičnost njegovih del (»Štirje grobjanj«, »Radovedne ženske«, »Ljubezen zdravnik«), tako ljubka, da takoj spoznamo njegovo latinsko naravo.

Zanimiv je glasbeni razvoj tega skladatelja. Že v zgodnji mladosti je ljubil glasbo, ni pa bil toliko navdušen za melodramatično, kakor za čisto glasbo. Kot deček se je zelo zanimal za gledališče, posebno Goldonijeve komedije so vzbudile v njem toliko ljubezni do umetnosti, da je bilo odločilnega pomena za vse njegovo umetniško ustvarjanje. Študiral je klasike, kar najbolj dokazuje njegovo poznejše delovanje za gledališče. Učil se je tudi slikanja v Rimu. Njegova ljubezen do glasbe pa se je razvila šele pozneje v nepremagljivo silo. Peljali so ga nekoč, ko je bil še deček, v Bayreuth k Wagnerjevim svečanim igram. Te predstave so ga tako navdušile, da je opustil slikarstvo in se posvetil popolnoma glasbi. Na njegov razvoj je Wagner silno vplival. Sam je izjavil, da je ta vpliv mrzlica, ki prinaša smrt ali življenje. »Ozdravil sem«, je dejal Ferrari, »še le tedaj, ko sem se oprijel prve glasbe, ki sem jo slišal v otroških letih v Benetkah. Vrnil sem se k staremu načinu glasbe. Napadajo me radi tega in pravijo, da sem reakcionarec, jaz pa sem mnenja,

da so stare glasbene oblike modernejše nego nove. Mladina hoče danes vse preobrniti in obnoviti, vsled tega nismo padli ne v dekadenco niti v prehodni čas, temveč kaos. Vsak hoče biti bolj originalen in komplicira najenostavnejše stvari. Avtor opere mora biti kakor oče: človek, ki je dobil otroka gotovo ni pri ustvarjanju ničesar mislil — tako bi moralo biti tudi pri operi. Če se skladatelj pri delu muči in hoče biti originalen, doseže prav nasprotno.«

*

Wolf-Ferrari je bil rojen v Benetkah 12. januarja 1876. Njegov oče Avgust Wolf je bil slikar in uradnik galerije Schack v Monakovem, mati, rojena Ferrari, je bila Italijanka. V začetku je bil samouk, pozneje od leta 1903. do 1905. pa v Monakovem Rheinbergerjev učencec. Začetki njegove skladateljske kariere so bili težki in nemirni. Prvi uspeh si je priboril l. 1889. s »Sulamito«. Pozneje je zložil komično opero »Pepelko«, uprizorjeno prvič l. 1900. v Benetkah. Opera je propadla. Skladatelj in libretist Boito ga je ob priliki tega neuspeha tolažil, da je treba prve opere utopiti, kakor mlade mačke. Po tem neuspehu je šel Wolf-Ferrari v Nemčijo, kjer je uglasbil Dantejevo »Novo življenje« in mnogo komorne glasse. Leta 1902. so uprizorili v Bremenu z uspehom njegovo »Pepelko«. Eno leto pozneje je dokončal »Radovedne žene« in »Štiri grobjane«, leta 1908. opero »Biseri Matere Božje«, l. 1909. »Suzanino tajnost« in l. 1913. »Zdravnik ljubezen«. Med njegove zadnje opere spada »Sly« (1927). Wolf-Ferrarijeve opere so postopoma pridobivale vedno večje uspehe v Italiji in v inostranstvu. V Berlinu so ponavljali »Radovedne ženske« 75krat. Boito, ki je dopisoval z njim, mu je svetoval, naj ostane čim dalje v Nemčiji in Ferrari se res dolgo časa ni hotel vrniti v domovino. Šele l. 1912., ko je bil imenovan za ravnatelja beneškega konservatorija, se je vrnil v Italijo. V Benetkah je ostal pet let. Zaradi omalovaževanja in drugih neprijetnosti je zapustil Benetke in odšel v Zürich, kjer je živel zelo samotno. Pozneje je prišel za kratek čas še enkrat v Italijo, in sicer na povabila ravnatelja milanske »Scale« ob priliki uprizoritve »Radovednih žensk«, ki so doživele v Milanu ogromen uspeh. Njegovo stalno bivališče je sedaj na deželi v bližini Monakova. V tem mirnem in samotnem kotičku je napisal svoja najboljša dela. Ljubi samoto ter se izogiba hrupnemu življenju. Wolf-Ferrari je ponižnega, menda celo boječega značaja in je resničen nasprotnik vsemu, kar bi ne soglašalo z njegovo željo po samoti, ki jo toliko ljubi.

*

»Štirje grobjani« so tretja Wolf-Ferrarijeva opera na našem odru. Slike njegovil oper so navadno vzeti iz ozkega življenskega kroga. Nasprotja med žensko in moškim, družinski prepirčki, kaprice in refriganost žensk; moška trma, oholost in gospodovalnost, boj med »šibkim« in »močnim« spolom brez krvavih posledic — vse take in podobne vzroke malih fragikomedij med štirimi stenami nam pripoveduje v konverzačnem tonu Wolf-Ferrari po vzoru nepolitan-ske komične opere in Goldonijeve »Comedie del arte«. Vsi zaplet-

ljaji se iztečejo iz smešnosti v srečen in zadovoljiv konec. »Štirje grobjani« se zaključijo z jokom in stokom na sceni, a prav zato s še večjim smehom pri gledalcih.

M. B.

Vsebina „Štirih grobjanov“

1. slika. — V Benetkah. Po ulicah karneval, veselje. Doma pa sedita Margarita, druga žena bogatega Lunarda in njegova hčerka iz prvega zakona Lucieta in si tožita o neznosnem življenju, ki ga imata radi nazorov očeta oziroma moža. Ne privošči jima ničesar, ne pusti ju nikamor, za zabave nima smisla. — Lucieta vidi edino svojo rešitev v možitvi, o kateri nekaj sluti, a od matere ničesar ne izve. V tem se vrne mož domov, ne pozdravi, ampak na njiju pozdrav odvrne: Pozdravljanje ni delo — vidve skrbite za delo, jaz za razvedrilo. Beseda razvedrilo učinkuje kot bomba. Obe mislita, da ju popelje na karneval, a »razvedrilo« obstoja v tem, da ju povabi na večerjo. »Kam pa? Kam pa?« »Nikamor.« Povabil je tri može: Kanciana, Mavricija in Simona, ki so »grobjani še hujši kot on« — na večerjo. Razočaranje obeh razjezi Lunarda, ki jima napravi pridigo o »današnjih ženskah« in končno spodi Lucieto iz sobe. Na ženino vprašanje o možitvi, pove Lunardo, da je že gotovo in da je ženin Filipeto, sin Mavricija. »A tiho, da niti veter ne čuje!« ji zabiča. — »Kdaj pa poveš Lucieti?« — »I, ko se poroči.« — In ne bosta se videla prej?« — »Ne, gospa, tu v moji hiši ljubkovanja ne bo nikdar.« Odide in se vrne z vestjo, da je prišel ženinov oče, da se pogovore. »Žena, pojdi ven!« — »Kaj?« — »Ven se mi spravi!« — »Kaj nisem tvoja žena?« — »Ven pojdi!« in s silo jo izrine iz sobe.

Mavricij pride in oba se dogovorita o poroki.

2. slika. — Filipeto pove svoji teti Marini, ženi Simona, da ga oče hoče oženiti z Lucieto, katero pa bo smel videti šele pri poroki, in jo prosi, naj mu pomaga. V tem pride na obisk Felice s svojim možem Kancianom in svojim prijateljem Rikardom. Ženi skujeta načrt, da pripelje Rikardo Filipeto, maskiranega na dom Lunarda, kjer naj se spoznata z Lucieto.

3. slika. — Načrt se izvrši in skoraj gladko izteče. V zadnjem trenutku slišijo, da prihajajo možje, ki so bili zbrani v sosednji sobi. Filipeto in Rikardo se skrijeta. — Lunardo svečano pove, da je Lucieta zaročena s Filipetom. Oče Mavricij je šel domov po sina. Čim se vrne, bo zaroka in takoj nato poroka. Ženske se grozno prestrašijo. V tem se vrne Mavricij, ves iz sebe, ker ni našel doma Filipeta, ki da je odšel z Rikardom, tistim, ki skače okrog gospe Felice. Rikardo sliši v svojem skrivališču, da ga imenujejo potepuha, plane ven in za njim še Filipeta. — Zmešnjava, lov, krik in zastor pade.

4. slika. — Možje snujejo osveto in tarnajo: »Zakaj si ženske ustvaril Bog? Začetek vseh težav in vseh nadlog!« Njihovi naklepi

izzvenijo v besedah: »Predse jo postavim, kak kolec pograbilim, potem jo nabijem, ji glavo razbijem, nato za slovo jo zadavam, tako, tako, tako!« — Te besede sliši Felice, ki jim pošteno izpraša vest in jim napravi tako pridigo, da ostanejo vsi trije brez sape. Končno pripelje Felice Margerito, Marino, Lucieto in Felipeta. V splošnem ginjenju in solzah se sklene zaroka.

D. Š.

Viktor Parma

Letos na božič poteče deset let, odkar je umrl v Mariboru slovenski skladatelj Viktor Parma. Njegovo ime je tesno zvezano z začetki slovenske operne tvorbe. V čitalniški dobi in v času zburjanja naše narodne zavesti je bil Parma med prvimi, ki je začel orati to trdo in uporno ledino. Ves je bil prežet z voljo in hotenjem ustvariti slovenski operi dela, ki bi pričala o kulturni višini in glasbeni nadarjenosti našega naroda. Njegova ljubezen pri tem delu je bila izredno velika in strašil se ni največjih gmotnih žrtev, ki so bile na potu do njegovega cilja. Vedel je, da je za uspešno glasbeno dramsko delo potreben tudi dober libreto. V ta namen je potrošil precejšnje vsote denarja, vendar vse gmotne žrtve niso rodile zaželenega uspeha. Po velikem svetovnem Mascagnijevem uspehu se je Parma obrnil na solibretista »Cavallerije rustice« s tiho željo, da bo vendarle dobil primerno besedilo. Guido Menasci, ki je z uspehom sodeloval pri »Cavalleriji«, je za precejšen honorar napisal Parmi besedilo za dramsko romanco v treh slikah (v enem dejanju) »Stara pesem«, ki pa je doživela podobno usodo, kakor večina njegovih odrskih stvari. Do svoje smrti si je Parma prizadeval dobiti dober libreto ter povsod iskal spretnih odrskih književnikov, da bi utešil svoje nagnenje k operni tvorbi. Med njimi najdemo najrazličnejša imena raznih narodnosti. Iz naslednjega pregleda Parmovih odrskih stvari bo razvidna tudi izbira njegovih libretistov. Napisal je pet oper, štiri operete ter glasbene točke k dvema narodnima igrama in k eni otroški pravljici.

Opere:

1. »Urh, grof celjski« (v treh dejanjih), spisal A. Funtek. Prva uprizoritev 15. februarja 1895 v Slovenskem gledališču v Ljubljani.
2. »Ksenija« (v enem dejanju), spisal dr. Fran Göstl. Prva uprizoritev 15. januarja 1897 v Slovenskem gledališču v Ljubljani.
3. »Stara pesem« (v enem dejanju, treh slikah), spisal Guido Menasci, prevedel Ivan Cankar. Prva uprizoritev 24. marca 1898 v Narodnem gledališču v Zagrebu.
4. »Zlatorog« (v treh dejanjih), spisal R. Brauer. Prva uprizoritev 17. marca 1921 v Narodnem gledališču v Ljubljani.
5. »Pavliha« (komična opera v treh dejanjih), spisal V. Roženski (Kovačič). To poslednje delo je zapustil Parma nedokončano ter še ni bilo izvajano. Dokončal ga je višji vojni kapelnik v Zagrebu Ivo Muhvič.

Operete:

1. »Caričine Amaconke« (v treh dejanjih), spisal A. D. Borum. Prva uprizoritev 24. marca 1903 v Slovenskem gledališču v Ljubljani.

2. »Nečak« (»Der Stammhalter«, v treh dejanjih), spisal Frid. Hirsch. Prva uprizoritev 18. septembra 1907 v Narodnem gledališču v Zagrebu.

3. »Venerin hram« (v treh dejanjih), spisala Lwovski in F. Felden, prevedel E. Kramer. Prva uprizoritev 27. marca 1909 v Narodnem gledališču v Zagrebu.

Viktor Parma

4. »Zaročenec v škripci« (v treh dejanjih), spisal Arnošt Grund. Ta zadnja Parmova opereta, dokončana leta 1917., še ni bila uprizorjena.

Glasbene točke je Parma zložil k Fran Govekarjevim ljudskim igram »Rokovnjači« in »Legionarji« ter k Fran Milčinkijevi otroški pravljici »Mogočni prstan«.

Izredno plodoviti Parma je napisal poleg omenjenih odrskih del še veliko število drugih skladb, izmed katerih je vredno omeniti Godalni kvartet v a-duru, ki ga je zložil l. 1922. Težišče Parmovega skladateljskega dela pa je v operi. Profesor Hinko Druzovič piše v svojem članku o Parmu: »Saj je bila opera tudi glavna panoga nje-

govega umetniškega ustvarjanja. Pečal se je z njo tako rekoč do smrti. V svojih odrskih delih, pravi dalje, »se drži Parma tradicionalnih oblik. Ni revolucionar, ampak podaja to, kar mu narekuje umetniško prepričanje in srce. K izrazu pride zlasti njegov živahni dramatični čut; najboljša je njegova glasba takrat, ko hoče povedati kaj veselega. Kakršen je bil pač Parma kot človek, takšna je tudi njegova glasba: živahna, graciozna, ljubka ter polna solnca. Vse drugo mu je tuje. Kakor se pretaka v njegovih žilah romanska kri, tako nagiba tudi njegova glasba najbolj k italijanski melodijoznosti. Vsled teh lastnosti se je tudi priljubila ter dosegla veliko popularnost. Njegovi »Mladi vojaki« se igrajo še danes celo izven naše ožje domovine in izmed odrskih del so zlasti »Caričine Amaconke« doživele številne predstave na raznih odrih, doma in na tujem. V instrumentaciji kaže Parma temeljito znanje, dober okus in veliko spretnost.

Parma je ustvarjal iz notranje potrebe, iz nagnjenja do glasbe, iz ljubezni do dela in brez vsakih materialnih koristi. Delal je neprestano in mnogo ter se zlasti pečal z onimi panogami glabenega ustvarjanja, kjer se je čutila pri nas največja potreba. In to je bilo poleg opere še zlasti polje lahke, salonske glasbe. Skrbel je, da so dobili diletantski orkestri primerno gradivo in da se ni šopirila tukaj samo tuja glasba. Napisal je dolgo vrsto prikupljivih priložnostnih skladb, zlasti plesne komade, koračnice itd.

Kot skladatelj je Parma otrok svoje dobe. V kateri meri odgovarja njegova glasba današnjim zahtevam, je zaenkrat postranskega pomena. Mi vidimo v Parmi slovenskega kulturnega činitelja, ki je s svojim idealizmom pomagal pripravljati polje, na katerem bo bodoči genij uspešno zasejal svoje seme in ga dovedel do zoritve. To bo potem nova doba naše nacionalne opere. Takrat, v primerni perspektivi, se bo tudi s pravim ocenjevanjem imenovalo ime Parmovo, kot predstavnika dobe, ki je ta veliki dogodek pripravljala.

Omenili smo že, da se je pretakala po Parmovih žilah tudi romanska kri in da se je v vsem njegovem bistvu odražala južnarkarska nprav. Ljudje te vrste raje živijo nego filozofirajo o življenju. Parma je bil tipični sin južnega solnca: vesel, veder, lahek, poskočen in lahkoživ. Rojen je bil 20. februarja 1858 v Trstu. Njegov oče je bil policijski svetnik, rodом iz Slovenije, mati Matilda rojena de Mattei pa je bila sorodnica I. J. Strossmajerja in hči bivšega majorja v Napoleonovi armadi, ki se je udeležil tudi pohoda v Rusijo.

Svojo mladost je Viktor Parma preživel v Benetkah, Trstu, Zadrū, Novem mestu in Tridentu na Tirolskem, kjer je na tamošnji gimnaziji tudi maturiral. Na Dunaju je študiral pravo in obenem glasbene nauke pri skladatelju Brucknerju. Po dovršenih pravnih študijah je vstopil v državno službo in služboval v raznih mestih in trgih bivše Kranjske, dokler ni bil ob začetku svetovne vojne radi svojega gorečega slovanoljubja suspendiran ter eno leto pozneje

upokojen. Vojno je preživel na Dunaju, po prevratu se je vrnil v domovino. Do svoje smrti je živel v Mariboru, kjer je bil častni kapelnik mariborskega Narodnega gledališča. Umrli je na posledicah težke operacije 25. decembra 1924 v mariborski bolnici. Njegovo truplo so prepeljali v Ljubljano, kjer počiva na pokopališču pri Sv. Križu. Na njegovo izrecno željo so igrali pri sprevodu intermezzo iz opere »Ksenija«, po pogrebu pa koračnico »Mladi vojaki«. S to željo je povedal, da sta mu bili ti dve skladbi najljubši. Bil je delaven in svež do svojega zadnjega trenutka. Še v bolnici, tik pred operacijo, je pisal partituro svoje opere »Pavliha«, ki jo pa ni končal, ker mu je smrt vzela pero iz roke.

S temi par vrsticami se ob desetletnici smrti klanjamo spominu slovenskega opernega skladatelja Viktorja Parme. M. B.

*

Parmova proslava v operi.

Narodno gledališče in Radio Ljubljana priredita v nedeljo 23. decembra t. l. v opernem gledališču proslavo v spomin desetletnice smrti slovenskega skladatelja Viktorja Parme. Izvajala se bo enodejanka »Ksenija«, katero bodo še ta mesec snemali na plošče v ljubljanskem radio študiju.

Gledališki razgled

Jubilej »Vserosijskega teatralnega občestva«. Letos v decembru praznuje petdesetletnico najstarejša ruska gledališka organizacija. Že l. 1894. je razvila program, ki z ozirom na takratne čase preseneča s svojo širino umetniškega delokroga in socialnih teženj. Organizacija je imela ob koncu devetnajstega stoletja svoje zastopnike in poverjenike v 614 mestih, posebnost veliki razmah pa je napravilo to združenje po revoluciji. O tem najbolj živo pričajo številke, ki kažejo gledališki razmah pred revolucijo in v sedanji Sovjetski Rusiji. Pred revolucijo je bilo v Rusiji 224 gledališč, sedaj jih je 360. Večina prejšnjih je bilo ruskih gledališč in le sedem od 224. je pripadalo neruskim narodnostim. Danes je v Rusiji 56 teatrov s poklicnimi igralci in ti pripadajo 44 narodnostim. Leta 1933. je obiskalo mestna gledališča 82 milijonov obiskovalcev. Carska Rusija ni poznala kmečkih gledališč, sedaj pa je v Rusiji 80 »sovhovskih« in »kolhovskih« profesionalnih odrov. Samo delavskih dramatičnih krožkov je sedaj v SSSR v mestih 18.000 in na vaseh 40.000. V teh raste naraščaj, iz katerega se rekrutirajo igralci za velike odre. Leta 1932. so imela ta diletantska gledališča na svojih prireditvah nad 150 milijonov obiskovalcev. V vseh gledališčih carske Rusije je bilo zaposlenih 6000 umetnikov, danes je zaposlenih nad 25.000 igralcev in pevcev. S to organizacijo sodelujejo v znanstvenem oddelku tudi razni laboratoriji, tako n. pr. režiserski laboratorij, med katerimi je najbolj znan Mayerholdov ob sodelovanju S. Einsteina, dalje vokalno fonetični laboratorij (n. pr. prof. F. F. Zasedrteljev) in laboratorij za vežbanje igralcev v Malem moskovskem teatru. Poleg kulturnih

zadev skrbi organizacija »Vserosijskega teatralnega občestva« tudi za socialna vprašanja gledaliških umetnikov.

Prenos oper iz študija. V operni literaturi je mnogo del z dobro glasbo in slabim libretom. Večina takih stvari se ni mogla obdržati na repertoarjih gledališč. Glasba, čeprav dobra, je navadno utonila skupno in po krivdi teksta v dobro zaklenjene arhive. Včasih je ostala živa od vse take operne glasbe uvertura ali operna fantazija, vse ostalo pa je izginilo v pozabo. Med to vrsto oper spada tudi Weberjeva »Euryanthe«. Nemška gledališča so se na vse načine trudila in prizadevala, da bi tej krasni romantični operi pomogli na noge. Še celo Gustavu Mahlerju ni uspelo popraviti in urediti nesrečnega teksta Helmine Chezy in vrniti gledališkemu repertoarju delo, ki bi zaslužilo že radi vrednosti glasbe stalno in častno mesto na vseh nemških odrih. Sedaj so napravili poizkus, ki se je popolnoma obnesel. Weberjevo opero »Euryanthe« so priredili za prenos po radiu ter jo izvajali v studiju. Prenos, ki je imel koncertni značaj, je pokazal delo v vsej svoji glasbeni lepoti. Vse odrske nerodnosti in dramatične pomanjkljivosti, ki so prej kvarile celoten vtis, pa so pri prenosu itak odpadle. Na ta način bo marsikakšno delo oživel pred poslušalci, ki bi drugače moralo počivati v arhivih.

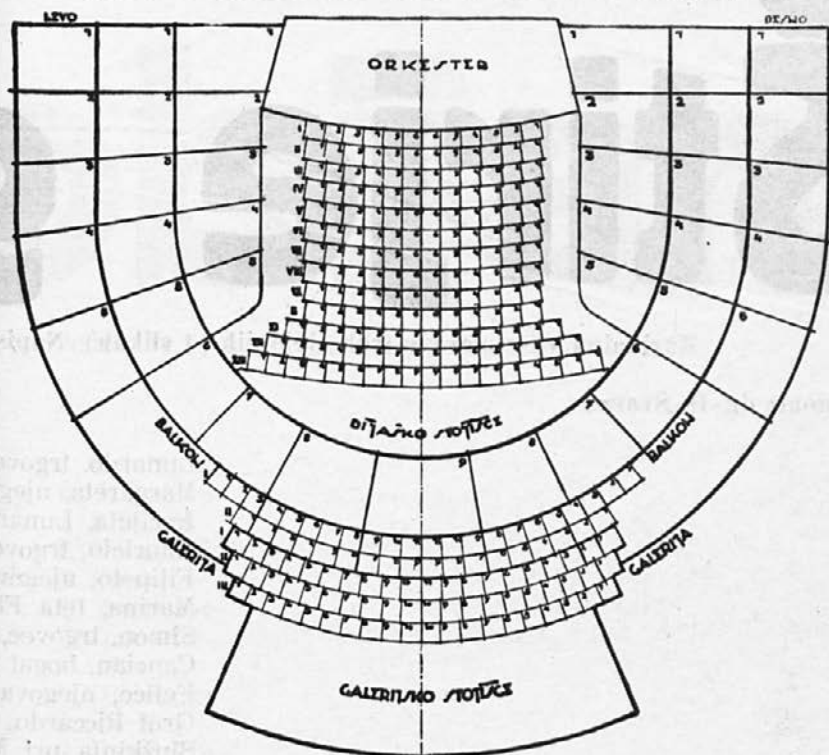
Umetnost in združnje igralcev. Veliko hrupa in protestov je povzročilo v umetniškem svetu na Poljskem izključitev ravnatelja Jarača iz Zveze poljskih gledaliških umetnikov. Jarač je najizrazitejši in najbolj svojstven odrski tvorec v današnji Poljski in je upravnik dobro uspevajočega »Teatr aktorac«. Povod za izključitev so dale male okoliščine formalnega značaja ter bodo v večjo škodo Združenju poljskih igralcev nego pomembnemu poedincu, za katerega že sedaj manifestira vsa poljska javnost. (Tako poročajo poljski listi.)

Opera »Krog s kredom«. Prejšnji mesec je bila v bratislavski operi prva uprizoritev najnovejše opere Zemlinskega »Krog s kredom«, ki jo je skladatelj zložil na tekst Klabundove istoimenske drame. Opero je glasbeno naštudiral šef bratislavske opere Karl Nedbal (nečak Oskarja Nedbala), režijo in inscenacijo pa je vodil Šulc.

V Grazu so imeli prejšnji teden krstno predstavo nove opere, ki jo je zložil domačin Hans Holenia. Opera se imenuje »Viola«, libreto je napisal po Šekspirjevi komediji »Kar hočete«. Že več skladateljev je skušalo uglasbiti to znano komedijo, vendar do sedaj še vedno brez večjega in trajnejšega uspeha. L. 1824. se je kot prvi lotil te naloge angleški glasbenik, ravnatelj londonske Conventgarden-opere in skladatelj sto in desetih gledaliških del Bishop, pozneje glasbeni ravnatelj v Düsseldorfu Julius Tausch. Lani so uprizorili v Dresdenu prvič opero »Kar hočete« od manj znanega skladatelja Arturja Küstererja. Tudi naš Marij Kogoj je več časa delal na svoji drugi operi, ki je imela za podlago snov te Šekspirjeve komedije, ampak tudi on ni imel sreče in jo je moral odložiti, predno jo je dovršil.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Otón Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Blazina se odpre ob pol 20.

Štirje grobijani

Muzikalna veseloigra v treh dejanjih (4 slikah). Napisal Giuseppe Pizzolatto, prevedel dr. I. Šorli, uglasbil Ermanno Wolf-Ferrari.

Dirigent: dr. D. Švara.

Režiser: R. Primožič.

Lunardo, trgovec antik	J. Betetto k. g.
Margareta, njegova dru	M. Kogejeva
Lucijeta, Lunardova h	I. Ribičeva
Mauricio, trgovec	R. Primožič
Filipeto, njegov sin	S. Banovec
Marina, teta Filipeta	Z. Župevčeva
Simon, trgovec, njen m	D. Zupan
Cancian, bogat meščan	M. Rus
Felice, njegova žena	Št. Poličeva
Grof Riccardo, tuji ple	Št. Marčec
Služkinja pri Marini	Š. Ramšakova

Kra
netke.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Prek ob 20.

Konec pred 23.

Parter:	Sedeži I. vrste	Din	42—
	II. - III. vrste		37—
	IV. - VI.		33—
	VII. - IX.		28—
	X.		26—
	XI.		26—
Lože	Lože v parterju		140—
	I. reda 1-5		140—
	6-9		160—

Dodatni ložni sed	parterju	Din	22—
	I. reda		27—
Balkon:	I. vrste		27—
	II.		23—
	III.		18—
	I. balkon		20—
	II.		10—

Galerija:	Sedeži I. vrste	Din	14—
	II.		13—
	III.		13—
	IV.		10—
	V.		10—
	Stojišče		3—
	Dijaško stojišče		7—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za postojanje je vračunana v cenah

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

